ВЕСНА – ЦЕ ДИВОВИЖНИЙ ГІМН СВОБОДІ, ЖИТТЯ, НЕОПАЛИМА КУПИНА

Березневе капотіння

Стою під березневим капотінням,
А тільки-но отут була зима.
Десь полетіла в сивоброви тінях,
І більше царства срібного нема.
Берізонька, здивована весною,
Стріпнула краплі з війок-гілочок,
Зігнула брівку білою дугою:
Довкола повінь в гомоні річок!
Співає сніг у водах на осонні –
Діждалась волі крига і скреса!
А "кошенятка" верболозів сонні
Сріблятся м’яко, і така краса

Довкола у блискучому промінні,
У бульканні щасливому води,
В березовій тоненькій світлотіні,
Що кращого у світі не знайти!

Весна – це дивовижний гімн свободі,
Життя неопалима купина,
Любов одвічна в нашому народі
До України, що в серцях одна!

Немов цимбали, грає капотіння,
Скресає срібна крига на Дніпрі,
І сонця яре, весняне цвітіння –
На кобзаревій канівській горі!

Торкнуся до берізоньки сльозою,
До білосніжки в березневім сні.

Обсипана краплистою росою,
Вона мов усміхається весні!

Підсніжник

Весна летить на конях вогняних
В попонах білих срібного туману,
Гривасті попаски з'їдають сніг –
Замерзлої води сипку оману.

Тож тане він, хоча й струмків нема,
Зникає у кудлатому тумані.
Сховалася за пагорбом зима,
А там з-під снігу перші квіти ранні

Біленькі розкривають пелюстки,
Неначе сніг у цвіт перетворили!
Підсніжники, весни чарівники,
Де ви взяли снаги, любові сили,

Що зацвіли так ніжно у снігах,
Що не спинили вас зими погрози?
Голівоньки у снігових вінках!
Поезія цвіте в життєвій прозі.

І ось тепер діждалися весни.
Не зачіпають вас туману коні.
Ви ще повиті у зимові сни,
Як принци в діамантових коронах.

Розтуляться довгасті пелюстки,
Де сонечко весни на самім денці.
Довірливо торкаєтесь руки.
Вас не зірву. Цвітіть в моєму серці!

Нехай думки вирують, як вода
У повені весняного розвою.
Щоб обійшла наш рідний край біда,
Його підсніжник затулив собою!

Весна в Україні

Підсніжники несуть на землю сяйво
Минулої сріблястої зими,
Мов кажуть, що й вона була не зайва,
Що й зиму вмієм полюбити ми.

Їх пелюстки – немов сніжинок гроно,
Мов спогад про завії снігові.
Помчав хурделиць потяг від перону,
А ми стрічаєм радощі нові.

Тож перестук коліс все далі, далі.
Куди поїхала від нас зима,
Нам не лишивши й крапельки печалі?
Лиш білий цвіт на згадку не дарма

Наш вабить зір, де снігу кучугури,
Мов звірі-альбіноси тут жили.
Їх підхопили вже останні бурі
Холодної туманної імли

І понесли на північ за собою –
Ведмедям білим загадку – звідкіль?
На небосхилі срібною габою
Замаяла остання заметіль.

А в Україні роз’яснилось небо,
Несуть весну пташині голоси.

Ми відчуваєм в ній таку потребу,
Як білоцвіти, сповнені краси.

У кожнім серці мрії, наче квіти
Підсніжників, розквітли навесні.
Тож Україна вся відкрита світу!
У ній, мов квітці, радісно мені!

Весняна Скіфія

Весна в степу тюльпанами горить,
Палахкотить рожевими вітрами.
Спливли віки, немов єдина мить,
Та постає минуле вітражами

Прадавньої веселої весни
Причорномор’я, де на килим цвіту
Злітаються, немов щасливі сни,
Яскраві барви в Скіфії леліти!

Весна ряхтить вогнями, як тоді,
Немов магічна жриця храму степу!
Не бути на цих теренах біді,
Бо їх охороняє скіфське небо,

Всю нашу Україну, як колись,
Свободою означену віками!
Минуле і майбутнє тут сплелись
Яскравих весен світлими вінками.

О, Скіфіє, далека і близька,
Спалахуєш вогнями у росинці!
Непереможні скіфи, їх війська,
Бо воювали тут не поодинці.

Згруповані у праведну сім’ю,
Постали скіфи дружно за свободу,
Щоб жити вільно в любому краю,
Служити Скіфії, її народу.

Пройшли віки, і з тих далеких днів
Розквітла незалежна Україна.
Дніпро-Славутич плине, не змілів,
А Україна нині не руїна.

Вдивляємось у Скіфії весну,
Шукаємо в Дніпрі таємні броди,
Щоб таїну свободи осягнуть,
Де поєднались вічні два народи.

То скіфи в потаємній далині
І українство вільне віковічне,
Єдині в нашій нинішній весні,
Як право на свободу, здавна вічне!

Молилися свободі, як і ми,
Відстояли її в степу і в лузі.
Як кажуть, все було їм до снаги,
А ворогу – то, звісно, по заслузі.

Тут Україна – Скіфія колись,
Її весна прадавня, споконвічна.
Ти їй, славетній, нині поклонись,
Щоб квітувала в Україні вічно,

У пролісках синіли небеса,
І вирували рястом срібні води.
О, України любої краса,
Вінець і слава рідної природи!

Привілля, у якому наші дні,
Тремкі, сяйливі роси на світанні
І квіти, що присвячені весні,
Найперші ніжні первоцвіти ранні.

Де пролітали скіфські коні вскач,
Там крокуси, як зорі, розцвітали.
О, Скіфіє прекрасна, нам пробач,
Що досі ще не вивели з опали

Тебе в ім’я свободи на землі,
Яка щораз вітає знову весни.
Тільки кургани скіфські у імлі,
Бо просто так ніщо ніде не щезне!

І скіфська кров струмує, як ріка,
У наших венах з вічності донині,
Мов паводків розмова гомінка,
Зі Скіфії дарована людині,

Весни оновлення, як світла рать
Холодних вод у сяйві весняному!
Тож треба всю красу його зібрать
У Скіфію, свободою відому!

Щоб та краса, яка цвіла у ній,
Влилася в наші перші квіти, трави
І в Україні, цій країні мрій,
Цвіла весною сяйвом золотавим!

Гіацинт Вінниці

Скресають березневі небеса,
Пливуть хмарки, немов крижини білі.

Туманиться нам на очах сльоза,
А в серці – гіацинтів заметілі!

Приспів:

Гіацинти цвітуть, гіацинти цвітуть!
У краю нашім квіточка рання!
У моєму саду, у твоєму саду
Різнобарвні салюти коханню!

Рожеві, сині, жовті кольори –
Немов веселка перша над землею!
Цвітуть вони весняної пори
І ваблять рясноквітністю своєю.

Приспів

Неначе кипариси молоді,
В яких гілок немає — тільки квіти.
А час пливе у річковій воді,
Уже тепер спішить назустріч літу.

Приспів

А Вінниця у ніжному цвіту,
У гіацинтовім духмянім раї!
Її чудову вроду молоду
У серці кожен мешканець плекає!

Приспів

ЛИСТОПАД НА ДОЛОНЬЦІ ЛИСТКА

Рожевий день осінньої пори

Буває, в нас осінньої пори,
Коли дерева по коліна в листі,
Що сиплеться і сиплеться в двори,
А небеса такі прозоро-чисті,

Стрічаються промінням дві зорі.
День рожевіє яблуком достиглим.
Здається, прилетіли снігурі
На листяний шерхкий барвистий килим.

Короткий день, як човен по воді,
Відплив у гавань пізнього світанку.
Трояндові фламінго отоді
Докльовують ще зорі наостанку.

А скоро й вечір, і його зоря
Малиново розквітне над полями,
Немов крило – вітрила корабля,
Що вирушає в казку ночі з нами.

Пері

За вікном калина у намисті
І дві вишні ніжно-жовтопері.
Там тепер живе красуня пері
У палаці з гілочок і листу.

Все повите казкою довкола –
І карета, і крилаті коні,
Що стоять край вишні на припоні,
А дорога в’ється веселкова.

Прилітає часом і жар-птиця,
Із руки у пері їсть калину,
Знову в небо волошкове лине,
І сміється пері яснолиця!

Тут приходить конюх, дід-грибочок,
Запрягає коні до польоту.
Має завжди він оцю турботу.
З ним приходять п’ять грибочків-дочок.

Ось і все, вже відлетіла пері,
Підніма грибок листки останні.
А палац стоїть собі в чеканні,
Розчинивши поміж вишень двері.

Красуня Олена
(легенда про осінь)

Осінь зводить кольорові замки,
Де на стінах диво-гобелени,
Що висять в небесно-синіх рамках, –
Вишиття прекрасної Олени.

Доня осені – красуня і майстриня –
Радує матусю вишиванням.
Приданого досі повна скриня.
Тільки як же бути із коханням?

Хоч гарячі барви на одежі
І стрічки віночка кольорові,
Але трохи матінку бентежить,
Що дочка, як манекен, в обнові,

Що у ній не кров – вода осіння,
Очі – синьо-крижані озерця!
І здається вона просто тінню,
Бо холодне у красуні серце!

Хризантеми

На павутинці бабиного літа
Летять у тишу осені пісні,
Де хризантеми запишались цвітом,
Немов осінні зорі в напівсні.

Приспів:
А панна Осінь закружляла в танці
З тим Вітром, що із півночі несе
Вогнів холодних золото й багрянці.
Та хризантеми цвіт понад усе!

Зліта пелюстка в кухлик кришталевий
Із світлих тіней поблизу беріз.
Як золотисті африканські леви,
Понад рікою сяє верболіз.

Приспів

Даруєш ти в букеті хризантеми –
Які в них лебедині пелюстки!
Доведені кохання теореми
Вивчаємо ми знову залюбки!

Приспів

Осінь

Відзначено Дипломом за третє місце в поетичному конкурсі "Віршована мелодія" Молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка в місті Боярці.

В серці повно золотого дива,
Коли осінь в очі загляда.
Багрецю і позолоти злива,
Волошкова у Дніпрі вода.

Приспів:
У вишиваних строях столиця.
Листопад на долоньці листка.
– Осінь, осінь – чарівна жар-птиця! –
Шерехтить край води осока.

А далеке небо з високості
Вже останнє віддає тепло.
До нас осінь завітала в гості.
Глянеш – літа як і не було.

Приспів

Притулю я до верби серденько
В затишку розкрилених гілок.
Люба Україно, ніжна ненько!
Виплету з пісень тобі вінок.

Приспів

Твоя врода, мамо Україно,
Мов рожева мальва восени!
Вічна, і велична, і нетлінна
Від осінніх ранків до весни.

Приспів

ЯКІ КАЗКОВІ ВЗИМКУ ВЕЧОРИ!

Улюблена газета
Які казкові взимку вечори!
Білявий день лягає рано спати,
А світлі зорі сиплються згори,
Щоб листоноші стежку осявати.
Улюблену газету принесе –
"Казковий вечір" зустрічайте, діти!
Читайте і довідуйтесь про все,
Про вічний сніг і про тропічні квіти.
А скільки тут казок на сторінках!
Цікаво їх під лампою читати.
Потримати газету цю в руках
Щасливі також ваші мама й тато.
Яскрава, як ялинка на свят-вечір,
Газета для дорослих і малечі.

Казковий вечір

Зимою вечір довго-довго з нами –
Хоч темно, засипати ще не час.
Тож помандруємо сторіночками –
"Казковий вечір" вже прибув до нас!

Краплинка мудрості – внизу прислів’я!
Казки – як в’язка бубликів щораз.
"Казковий вечір" мовить:
– Прилетів я!
Цікавинок ось маю про запас!

Для мами, і для тата, і для сина,
Щоб виростала доброю дитина!
Для донечки веселі оповідки,
Сяйливі, як пелюсточки у квітки!

Читайте і любіть "Казковий вечір" –
Він злагоду несе в сім’ю, до речі!

З днем народження!

Ви любите блакитні вечори,
Коли зимою у снігах двори?
Коли весна у пахощах бузку,
І в літню теплу пору гомінку?

У барвах осені приходять вечори,
Які несуть казки для дітвори.
Їх всі для нас збере "Казковий вечір"
В зірчастій мантії, накинутій на плечі.

Дванадцять літ працює чаклуном!
Йому радіють повітруля й гном,
І білочка, і лисенята милі,
І зайчики, і птахи легкокрилі,

І ми усі, хто старший і малеча.
Тож з днем народження,
"Казковий вечір"!

Зимова казка

Зимою сподіваємось на казку.
Вона вдягла пухнасту білу маску!

Сніжком опушені усі дерева.
Ось вишенька – як справжня королева!

Із срібла шапочка, сріблястий кожушок.
Довкола ж сиплеться і сиплеться сніжок!

О, ВІННИЦЕ У МАЄВІ ЗІРОК

Світанок

О, Віннице у маєві зірок,
Коли на землю сходить світлий ранок!
Твої будівлі древні, що не крок,
З прадавності розбуджує світанок.

Звучить бадьоро вже мажор душі,
І люди усміхаються щасливо!
Ясніють сонцем світлі вітражі,
Спадає радості барвиста злива!

Тиша вікова

Така у місті тиша вікова!
Гудуть авто і дзеленчать трамваї,
Та чути: крізь асфальт росте трава.
І я із нею поряд підростаю.

Збивають піну зграї голубів.
Дерева вишивають літні тіні.
Колишуться русалки на вербі
У сонячному ніжному світінні.

Місто-пері

Міський асфальт. Автомобільні шини
Об нього оксамитно шерехтять.
Барвисті світлофорні горошини,
Мільйоноока будинкова гать.

А вулиці, мов ріки в лабіринті,
Пливуть кудись. Чи є глухі кути?
Немов колись на легендарнім Криті
Чеширські поселилися коти.

Все казкою, легендою повите,
Але, того не знаючи, душа,
Що прилетіла із розкошів літа,
Пізнала, що у світі є межа,

Яка роз’єднує тепло і холод
І часові стриножує ходу.
А ми про інше – про духовний голод,
Про техногенну хугу і біду.

Але ж театри відчиняють двері,
І вабить думку світ бібліотек!
О, місто, місто! Загадкова пері!
Премудрий новоявлений ацтек!

Вінницький звіринець

Вінниця – як екзотична лама
У хутрі довколишніх лісів.
Для звіринця кращої реклами
Не знайти в калейдоскопі слів.

Лісу пахощі, запаси кисню –
Це для зоопарку все плюси.

Віслючок біжить бадьоро риссю
У вольєрі. Птахів голоси!

Чорна гімалайська ведмедиця
І її улюблений малюк,
І ведмеді бурі, і лисиця,
І бізон, що хліб бере із рук.

Скільки їх у світі, цих бізонів?
Жодного на волі вже нема!
Ось веселий прудконогий поні
Нам біжить назустріч недарма:

Хоч у нього й повна годівниця,
Та в людей такі привітні лиця!

Олень український з Прикарпаття –
Роги наче крона деревця.
Люди і тварини, звісно ж, – браття.
Споконвічна істина оця!

Мандрівка в сонячних світах

Зринає ранок з темряви, як птах,
Світло-блакитний, на рожевих крилах.
Його мандрівка в сонячних світах
Щось небуденне погляду відкрила.

Летить… Йому назустріч небеса,
І планетарна музика лунає.
Яка могуть, величність і краса,
Натхнення і захоплення без краю!

Все ранкові підвладне, навіть день
Нових, іще не співаних пісень.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПОДОЛЯН

Подільське село

Село святої України
У срібнім літеплі роси!
Неначе пісня солов’їна
І ніби відгомін грози,

Яка колись прогоготіла
По кучерявих споришах.
А цю хатинку білотілу
Й понині огортає страх,

Що грім кривавою стрілою
У темних хмарах зрине знов,
І блискавицями двобою
Займуться відблиски підков.

Зросло в полях вусате жито,
Там, де тополя край села.
Його не можна толочити,
В нім вічність зернами зійшла!

Далекі відгуки космічні
Пливуть по вусах до стебла.
Коріння ж соки предковічні,
Всі, що земля йому дала,

Вбирає, щоб тужавів колос,
Щоб зерна щедро золотив.

Прислухайся – почуєш голос
Багатих українських нив!

Мінібузкова материнка
За крутояром, де поля.
Біленька хата – як сивинка,
Примітна погляду здаля.

Люди-трударі

На Поділлі люди-трударі.
Тож і діти люблять працю змалку.
Мама встала рано, на зорі,
Подоляночка – теж на світанку.

А татусь на тракторі у полі –
– Добрий ранок! – від односельчан.
Такі ранки в хліборобській долі
Як благословення подолян!

До праці

Подоляночки вінки сплітали
І співали пісню жартівливу.
А кульбабки рясно розцвітали.
Хмарилось, збиралося на зливу.

Кинулись дівчатка до роботи –
Ще б грядки устигнуть дополоти!
А вже потім затанцює дощик,
Як ми підемо варити борщик.

Козацького роду

Вишиваю я букет для мами.
Таке гарне маю муліне!
Замилується вона квітками,
Приголубить лагідно мене.

– Отакий-то, – скаже, – мій синочок,
Вишиває краще він від дочок!
Який гарний ось у центрі мак!
– То, матусю, бойовий козак!

– А червоні, наче жар, гвоздики?
– Його військо, славою велике!
– Ну, а цей тюльпан, що над квітками?
– Корогва ото над козаками!

Подивується вона:
– Картина!
Я пишаюся тобою, сину!

Осінній цвіт Поділля

Подоляночка-осінь в садочку
Хризантеми в букети збира.
Все Поділля в барвистім віночку –
Нині в нас хризантемна пора.

Білосніжні, рожеві, червоні
Пелюстки – мов проміння зірок!
Яке гарне Поділля в обнові
Із букетів осінніх квіток!

Орігамі

Книжечку купила мамі,
Щоб учитись орігамі!
Там без клею, вирізання –
Тільки хитрощі складання.

В мами діла – повні руки!
Я візьмуся до науки
І освою орігамі –
Виріб подарую мамі!

ДИТИНСТВО – ЦЕ ВЕСЕЛКИ ЦВІТ

Наша вчителька

Огортає вечір рідне місто,
Стежку, що від школи лебедить,
Ліхтарів палаюче намисто,
Вчительку, замріяну в цю мить.

У портфелі зошити дитячі,
Як довіри ніжної крило.
Вдома їх розгорне, і неначе
Втоми дня шкільного й не було.

Ніч спадає, а її віконце,
Як зоря, у темних тінях снів!
Так за працею зустріне сонце
Її погляд, що всю ніч зорів.

Знову школа, клас, дитячі очі,
Наче цвіт у любому краю.
Кожен з учнів, звісно ж, дуже хоче
Схожим буть на вчительку свою!

Вітрила творчості

"Зелене ґроно" Вінницьких країв
У золотому водограї сонця!
Зберем букети щонайкращих слів,
Де словникові сторінки-віконця,

Вбираючи думки і почуття,
Приходять в нашу школу на уроки.
І тоді слово постає життям,
Ми робимо у творчість перші кроки,

"Зелене ґроно" учнів, школярів
Із ручкою та пензлем на папері!
Вітрила вічних мрійників-вітрів
Над Бугом, наче крила срібнопері!

"Зелене ґроно" тут зібрало всіх,
У Вінниці, закоханій у диво.
І лине пісня, і брунькує сміх,
Бо творчістю довкола всі щасливі!

Добричка

По калиновім місточку
Йде Добричка у віночку.
Стільки добрих справ у неї,
У подруженьки моєї!

Квіти сіє-розсіває
У садочку, в полі, в гаї.
Для горобчика й синички
В жменьці принесе водички.

Поливає ще й калину,
І високу горобину,

Щоб рясніли, як намисто,
Ґрона-ягоди іскристі!

І стареньким допоможе
Це дівча і любе, й гоже.
То спішить до магазину
Для бабусі по хлібину,

Дива географії

Цікаві з географії уроки:
Вивчаємо, здавалося б, дива,
Але без них в житті не стати й кроку.
Новими барвами тепер цвітуть слова:

Погода, клімат, сила, напрям вітру
Чи хмарність, опади, відносна висота.
Природа розгорта свою палітру,
І кожна барва в ній же неспроста!

А кут падіння променів від сонця –
Від нього теплі чи холодні дні.
У стратосфері над озоном стронцій.
Тепер це все відомо вже мені.

Чому в калини стільки білоцвіту?
Бо є тепло й волога на землі.
Тому й пливуть уже назустріч літу
Високих хмар вітрильні кораблі!

Шукаю себе
Я – ікс, себе підношу до квадрату,
І ось уже рівняння. Боже мій!
Невже це я тут значу так багато,

Що стало дивно аж собі самій?
Де мудрі знаки, цілі числа, змінні,
Шукає думка стежечку просту.
Математичні правила нетлінні,
І тут вони постійно на посту.
Усе, як слід, дотепно, справедливо,
Прозоро, як на річці в літній день.
Премудрих рішень не дощинки – злива,
А в серці знов – неспіваних пісень!
В дужки сховались десяткові дроби.
До них ніяк не підібрать ключа,
Та, може, степінь візьмемо для проби?
Лиш не спішити, не рубать з плеча.
Іду, себе шукаю в точнім світі
Ще й біологія ось на приміті!

Чарівна книга

Є у мене книжечка чарівна.
Розгортаю – світ, як на долоні!
Ось весна, прекрасна, як царівна,
І дівча гуляє на осонні.

Це така буває часом гра:
Ти казковим чином раптом в книзі!
Ось гуляю я, а дітвора
Кличе посковзатися на кризі.

Та зима у книжці при кінці.
Зараз нум купатися в ріці!

Мерехтять вітрильники хмарин –
На сторінці вже розкішне літо!

Ось Максимко, тьоті Галі син,
А навколо – зелені та цвіту!

А це я, мій брилик із соломки –
Як же літом бути без обновки!

Шурхотять у листі їжаки,
Де зоріють яблука достиглі.
На деревах модні піджаки
В різнобарвному осіннім стилі!

На малюнку далі вже зима
І блискуче ковзанки люстерко.
Розважаюсь тут я не сама –
Ми за руки з Кірою Петренко.

"Пори року" – книга, повна чар.
Увесь рік у ній, як на долоні:
І весна, і осені пожар,
І ріка, і ковзани, як поні.

Ще й себе повсюди бачу я.
О, чарівна книжечко моя!

Брат

Дитинство – це веселки цвіт,
Яку тримають мама й тато.
Мені вже чотирнадцять літ –
Водночас мало і багато.

По семибарвному мосту
Іду, чарівний світ довкола.

Його вивчаю і росту.
Поля, сади, трава шовкова.

Дрімають край вікна ляльки,
Ніхто не шиє їм обнови.
Читаю ж бо тепер книжки.
Живу в прекраснім світі слова!

Тож якось іграшки свої
Подарувала в дитбудинок,
Мов у незвідані краї,
В дім заморожених сльозинок.

Мале зустріло хлопченя –
Почервонілі оченята.
До мене кинувся:
– Рідня!
А я ходив тебе шукати!

Здалося, що у драмгуртку
Я граю в п’єсі "Катерина".
Напевно, маю роль таку,
Що ось зустріла Катрі сина!

А сльози градом. Оце так!
Дитя взяло мене за руку:
– Сестричко, я не знаю, як
Пережили ми цю розлуку?

Втираю личко малюка,
На мамине, напевно, схоже.
Дісталась доля нелегка,
Віднині ж … Поможи нам, Боже!

Тепер з’явився в мене брат.
Ось проводжаю в дитсадочок.
В родині завжди згода, лад –
Зростають доня і синочок.

Стежинка

У кожного із нас своя стежинка,
Що із дитинства в юність привела.
Як талісман, там золота росинка
На конюшині білій край села.

Приспів:
У споришах спішить моя стежинка
І кличе за собою в далину.
Ромашка розцвітає, як сніжинка,
І обіцяє радість осяйну!

Стежинкою біжу попід горою,
Обабіч гаю, боса по росі.
Доріжкою, що вигнулась бровою
Над оком озера у весняній красі.

Приспів

Видзвонюють литаврами дзвіночки,
Петрів батіг розправив пелюстки.
Цвіте моя вишивана сорочка,
І пахнуть м’яти дикої листки!

Приспів

А небеса по-українськи ніжні!
Під ними виростати я спішу.

Хмаринки лебедино-білосніжні
Над стежкою, що в гущі споришу.

Приспів
Довкола розкіш рідної природи,
І кожен з нас – її мале дитя,
Краплиночка великого народу
В Дніпровій хвилі вічного життя!

Приспів

УСЕ ПІДВЛАДНЕ СИЛІ СЛОВА
Поетичні мандри

Торкаюся листка паперу,
Де літери, як благодать,
І ось вже вірша каравела
Спішить у мандри відпливать.

Підводних каменів немало
Ще доведеться оминуть.
А моря синє покривало
Так вабить у далеку путь,

Де риби, мудрі у мовчанні,
Живуть в коралових краях,
Екзотики дива звичайні,
Буденності незримий крах.

Горять смарагди океанів,
Купають місяць і зорю,
Як нерозгаданість савани
У африканському краю.

Дивують розміром косатки!
Кораловий минаю риф.
А у вітрила дмуть пасати,
І хвилі – як співзвуччя рим.

Тим часом ручка не вгаває,
Спішить по рівному рядку,
І каравела вже в Гавайях
Стрічає людність гомінку.

Усе підвладне силі слова:
І ці простори, далина.
Поезія – життя основа
І року кожного весна!

Священний скарб

Творю з повітря, барви й цвіту
Мереживо моїх рядків!
І вірш ось випурхнув у літо,
Мов пташечка, в пір’їнках слів.

А я, казкарка й поетеса,
Розмотую нитки думок:
"Жила колись собі принцеса
У світлі сонця і зірок..."

Ряхтять ось блискітки яскраві,
А зорі канули в пітьму.
Світанків золоті заграви
У вірші трепетно візьму.

А на вітрах рожеве диво
Народження нового дня

Вплететься в поетичну гриву
Пегаса, вірного коня.

І знову вірші, знову казка
З повітря і палітри фарб.
Прологу стежка та зав'язка,
Поезії священний скарб!

Чари читання

Кожна книжка, вочевидь, чарівна,
Кожен автор трохи чарівник.
Ось пісні Марусі Чураївни –
Слід її в історії не зник.

Тож тепер слова народні в книзі
Розцвітають ружами в рядках.
Канонічні книги – дивовижі!
Мудрість тут, як світло в маяках.

Відхиляю тихо палітурку,
Щоб до форзацу навшпиньках увійти.
Уже серце мені б’ється лунко:
Над безоднями зі сторінок мости!

Треба ще й відваги, щоб пірнути
До глибин, немов шукач перлин,
Щоб скарби небачені добути,
Ті, яких нема за склом вітрин.
Адже кожна книга самобутня –
Вир думок, потоки почувань.
Скільки книг, де й досі я відсутня
У свою ранкову світлу рань!

Знову я в книжковім магазині –
Палітурки світлі й темно-сині,
І рожеві, як ясна зоря –
На одній ось і моє ім’я.

Віват "Дніпру"

Хто любить водяну стихію,
Тому ріка не звук пустий –
Вона єднає, як дві мрії,
Пологий берег і крутий.

Несе свій плин повз ліс й поле,
Аж ген, де море-океан,
Через простори неозорі
Щасливців всесвіту – краян,

Які живуть у краї-гаї –
То ж українці на віки.
У їх улюбленім журналі
Плин вікопомної ріки.

Віват, "Дніпро", віват, прекрасний!
Цвіт слова в блиску сторінок,
Поезії вогонь незгасний
І прози мудрої урок –

Усе в твоїх "Дніпрових" хвилях,
Коли точніше – сторінках.
Їх шелест завжди серцю милий.
Квітуй же словом у віках!

Віват "Дніпру" і слава! Слава!
Журнал об’єднує державу,

Квітучу нашу Україну!
"Дніпро" в ній мудрий і єдиний!

Захоплення

Нобелівському лауреату
Томасу Трансрьомеру
О, мудрий шведе, Ваші світлі вірші –
Магічна призма, крізь яку ввесь світ
Ви розглядали з юності неспішно,
Мов чайки уповільнений політ.

Світає. "В морі чайка – шкіпер сонця",
"Мов письмена ацтеків" – "дивні дні".
Мелодій Гайдна ніжні волоконця
Вплітаються у вірші, наче в сні,

У сніговійні пасма снігопаду,
Де до-мажор і сяйво золоте.
Йдете в дереворити на пораду –
"Як лось камінний", "велет дуб" росте.

Фортеця моря, у ній "шторм північний".
І горобини ґрона на порі!
В поезії, як завжди, все незвично –
Що в космосі безмежнім угорі!

Трансрьомере, великий майстре слова
І Нобелівський вже лауреат,
На крилах музики до Вас же на розмову
Лечу крізь поетичний листопад.

УКРАЇНО МОЯ ЧОРНОБРОВА, ПОЕТИЧНОГО СЕРЦЯ ПАРНАС!

Український Парнас

Україно, вишнева лебідко!
В білім цвіті пливеш сяйвом трав.
Ми питаємо, ненечко, звідки
І куди, і хто путь твій пізнав?

Ще в далекому середньовіччі
В Синьоводськім палала бою.
Там, де Буг і Дніпро, в межиріччі
Ти відстояла волю свою.

Відсіч грізну грабіжникам лютим
Дав той бій, і притихла Орда.
Всій Європі повік не забути,
Як її оминула біда!

Наші пращури – скіфи, трипільці,
Що жили тут, на щедрій землі,
Були воїни, вправні умільці
На твоїм, Україно, крилі.

Тож таким і козацтво постало
У великих і славних боях.
Плата кров’ю святою – немало!
Нею землю полито в полях,

У лісах, у квітучих дібровах
За нащадків, а цебто за нас!
Україно моя чорноброва,
Поетичного серця Парнас!

Все тобі, кожна думка і слово,
Щоб у веснах ти вічно цвіла

У вишневих квітучих обновах
В кожнім місті, в садочках села!

Україна – європейська держава

Ми відкритий для світу народ – українці,
Що у Східній Європі живем споконвік!
В домі бути господарем мужеві й жінці –
Наше право, дароване Богом повік!

В нас багата земля, урожаями славна,
Працьовитий, красивий і мудрий народ!
В наших ріках – меди, як відомо віддавна,
Берегами ж кисельними – стільки щедрот!

Квітне сад український, що вродить у літі,
У плодах зарясніє похиле гілля.
Нас шанують у всьому великому світі,
Придивляються пильно до нас звіддаля.

В давнину це було, у боях
Синьоводських,
Українці, брати-білоруси, Литва
Зупинили Орду у степу немонгольськім
І на рідні краї відновили права!

Всю Європу тоді заслонили собою!
І хоча з того часу минули віки,
Але слава безсмертна вогненного бою
В благодаті Європи роки і роки.

Запорізьке козацтво в боях небувалих
Берегло Україну, Європи краї

Від ворожих набігів, страшних і зухвалих.
Лютий ворог летів, як осині рої!

І Богун, і Нечай, і Сірко з Кривоносом –
Українські звитяжці в далекій війні –
У жнивах вікопомних складали покоси
І нападникам злим твердо мовили: "Ні!"

Зберегли за собою Європи родину!
Час рікою спливав. Та фашизму зерно
Не дало європейцям розправити спину,
І зійшло будяками в Європі воно.

Тож фашизму коричневий дим знавіснілий
Ми гасили у сивім величнім Дніпрі.
Амбразуру війни затулив своїм тілом
Наш солдат, щоб жили всі у мирі й добрі!

Щоб Європа постала і дружна, й могутня,
Щоб народи у ній були вірні брати.
В Європейський Союз нас веде незабутня
Давня дружба, яку нам у серці нести!

Вдома, в Україні

Я у себе вдома, в Україні.
Навесні ось мріями цвіту,
Задивляюся у небо синє,
На корону сонця золоту.
Я у себе вдома, в Україні!

Навесні ось мріями цвіту,
Бо й земля моя цвіте крилато!
Відкриваю істину просту:

Затишно удома, в своїй хаті –
В Україні мріями цвіту!

Задивляюся у небо синє,
Де хмаринки, як думок політ,
А у серці – мова солов'їна,
Що звучить піснями на ввесь світ!
Задивляюся у небо синє.

Вже корону сонця золоту
Одягла щаслива Україна!
Це мій дім, де вчуся і росту,
Мріями у майбуття полину,
Аж під квітку сонця золоту!

Я у себе вдома, в Україні!
І довкола рідні все краї –
Веселкові, польові, гаїні,
Де живуть і земляки мої,
Бо я в себе вдома, в Україні!

Говерла

Осіннього туману острови.
Високогір'я світлі закарпатські
Під небом, наче сяйво корогви!
А ці хмарини, як коші козацькі,

Дозор високогірний тут несуть:
Чи все, як слід, у любій Україні?
Історії своєї не забуть,
Плекати у своїй-таки ж країні

Минулого славетні сторінки,
Що пращурів святих политі кров’ю!
В літописах збережено роки,
Які в серцях у нас горять любов’ю!

Говерла між туманів, як свіча,
Палає у осінньому привіллі.
Нагадує козацького меча,
Прихиленого у рум’янім зіллі.

Знак пам’яті, майбутньому зарок,
Щоб берегли славетну Україну
У всесвіті, посеред сонць, зірок
І не забули давню ту руїну,

Яка і досі болем гоготить
У наших думах, як зринають мрії.
Історії святої кожна мить
Діймає горем, але й серце гріє

Своєю величчю і доброти
Крилом, вражає видивом двобою
Із лютим злом, здолать, перерости
Яке, мій друже, нам же із тобою!

Говерла височіє, як душа
Великого і мудрого народу!
Запишемось до древнього коша,
Відстоїмо країни честь, свободу!

Небо України

Яке чудове небо України –
Біляві хмари, синій океан!

Ген, ніби замку давнього руїни,
На сході ж золотий пшеничний лан.

Приспів:
А я лечу на килимі із хмарки,
Все небо озираючи щораз.
Ось сонечко розсунуло фіранки
І сипле щире золото до нас.

Мов волошками зацвітає поле,
Ромашки відкривають пелюстки.
І стільки щастя, стільки світла, волі,
Що вистачить усім нам на віки.

Приспів

Веселка семиколірно зринає,
На крапельках дрібних ряхтить яса
На радість і добро моєму краю!
Такі в нас, в Україні, небеса!

Приспів

Чорниці

Чорницею покриті схили гір,
Улітку сині, наче хвилі моря,
А восени – хоч погляду не вір –
Рожеві, безконечно-неозорі.

Приспів:
Карпати! Український дивосвіт.
Тут спів лунає дзвінко, на ввесь світ!

Каскади гір, і ріки, і лани
Нас ваблять від весни і до весни.

Чорниця – зваба в погляді очей,
Вуста – що восени її рум’янки.
Русяві кучері струмками до плечей.
О, вродо україночки-горянки!

Приспів

А легені – вже кращих не знайти:
Мов велети – землі своїй на славу!
І скільки щирості, любові, доброти
У погляді цих горців нелукавих!

Приспів

ДВОЛИСНИК
Пригода в лісі
Казка

Було це в нашій любій Україні,
Де, як моря, смарагдові ліси,
Де птах над ними у привіллі лине!
І стільки тут казкової краси!

Стояла хатка в лозняку, край річки.
Там мавка господинею була,
Що лісовик взивав її Марічка.
Нікому в світі не робила зла.

Щороку прала лісу світлі шати
І розправляла праскою-дощем,

Звірят скликала до своєї хати
І частувала радісно борщем.

Та якось не минули ліс два Гриці –
Велосипед застряг поміж квіток.
Бач, замість того, щоб у школі вчиться,
То вирішили прогулять урок.

Розводять ватру та збирають дрова.
А там же мишки бідної нора,
І їжачкова схованка чудова,
Ще й поряд – павучкова дітвора.

Не помічають неуважні Гриці,
Якої наробили вже біди.
Зірвалися з верхів'їв лісу птиці,
Кричать:
– На допомогу, всі сюди!

А хлопці вже беруть велосипеда
Й, не загасивши полум'я як слід,
Летять, немов у космосі комета,
Щоб наробити в лісі й інших бід.

Біжить за ними у травичці мишка,
І їжачок наставив колючки.
А павучата підібрались нишком,
Розвісили липучі гамачки.

Оце-то так, утрапили в халепу!
А в лісі вже їдкий валує дим.
На поміч хмарка поспіша зі степу,
Щоб квітам, травам помогти малим,

Порятувати злякані дерева,
Де мавка носить воду від ріки.
За вітром лине хмаронька травнева.
Біжать із дитсадочка малюки.

В руках у них малесенькі відерця,
Лопаточки, совочки для піску.
Гукають:
– Станемо за ліс до герцю,
Канал прориємо, повернемо ріку!

Ріка й сама спішить на допомогу.
Шипить вогонь, тікає, як змія.
І школярі, минаючи дорогу,
До лісу навпростець! І з ними я

Біжу допомогти знайомій мавці,
Порятувати квіти і звірят!
А де ж бо Гриці, два отих лукавці?
Вогонь у лісі їсть усе підряд.

Від страху знепритомніли, а хмара
Їх піднесла над лісом у дощі.
Отямилися. Що це за примара?
Де ліс, вогонь, ялинки і кущі?

Тут хмара громом ще й загоготіла:
– Я вас оберігати ліс навчу!
Поглянули униз – народу сила,
А лісу ж, лісу шкода до плачу!

Де капнули розкаяння сльозини,
Не тільки той вогонь жахливий згас,

А й відросли згорілі вже рослини,
Крізь сльози посміхнулися до нас.

І раптом – що це? Як з мішечка груші,
Два Гриці покотились у траву.
І треба ж так, признатися тут мушу,
Що втрапили в жалючу кропиву!

А мавка на галяві розкладає
Духмяні ягоди і розлива компот.
Які ліси прекрасні в нашім краї,
І скільки в них для нас усіх щедрот!

Їх берегти слід, як зіницю ока,
Бо це ж легені нашої землі!
Домівка мишки, їжачка, сороки,
Ще й павучата в нім живуть малі!

Це зрозуміли добре горе-Гриці.
У ліс тепер ідуть, неначе в храм,
Вслухаючись у пісеньку синиці,
Вклоняючись деревам і вітрам.

І люди, і звірята – щире братство,
Щоб ліс, немов домівку,берегти.
Не кидай папірця тут – святотатство
Смітити в лісі, в храмі чистоти!

Тож бережімо квітку, і травинку,
І лісу безконечну далину.
Ось клен кленочку тихо мовить:
– Синку,
Люби наш ліс, домівку осяйну!

Насаджуймо ліси! Їх поливати
Ми будемо старатися щораз.
А мавка лісова виходить з хати
І дружньо посміхається до нас!

Берізка і платан

Берізка в платті із парчі,
Що виткали небесні феї
Для неї, любої, вночі,
Неначе снігова лілея –

Окраса нашого двора,
Струнка, висока, тонкостана!
Під нею наша дітвора
На гірку витягала сани.

Всім люба, бо ж яка краса!
На гілочки її тоненькі
Ще й іній сиплють небеса,
Плетуть мережива легенькі.

Минають вражені вітри,
Щоб не струсить ниток сріблястих.
Скажу, і не повіриш ти,
Від чого їй прийшлось пропасти!

Почувся вантажівки рик.
Відповідальні роботяги –
До всього кожен, мабуть, звик,
Бо вистачило в них відваги –

Спиляли дерево гінке,
Що п’ятий поверх вже минало.

Стріпнулося гілля тонке,
І так берізоньки не стало.

Її забрали в той же день –
Для шашликів, мов, пригодиться.
А у дворі лишився пень
І сліз струмки на наших лицях!

А нещодавно довелось
Таку побачити картину:
Я, щоб купить собі чогось,
Зайшла в Криму до магазину.

Посеред зали ріс платан –
Гілками уже поза дахом!
Пишався, як татарський хан,
А з двору видавався птахом,

Якому зберегли життя
І не підрізали крилята.
Тож не зазнають каяття
Ані дорослі, ні малята!

Лобода

Літа метелик у пороші цвіту,
Тріпоче крильцями – колібрі-птах
В поезії Сосюриного літа,
Що маревом над травами в степах.

Пилку із лободи йому достатньо
У цей блакитно-золотистий день,
Такий прозоро-світлий, благодатний
Для радості, польоту і пісень!

Легенький вітер, волошкове небо,
І стільки цвіту у блакитній млі!
Чого ж іще метеликові треба?
Лиш пахло б лободою на землі!

Бережімо ліси

Немов коріатида, храм лісів
Плечима я натужно підпираю.
За зростом флори кілька ярусів
Несуть до неба ці ліси безкраї.

Тримають сонце в кронах золотих
І ловлять зорі в них, немов у сітку.
Зірвався вітер, але в лісі стих.
Тому дерева – безсловесні свідки,

Що навіть урагани гасять гнів,
Зустрівши лісу грізну оборону,
Де павучок для гілки клена сплів
Сріблясту, наче з інею, корону,

Де мишка має нірку під листком,
Де птахи мостять між гілок гніздечка.
Простує білочка хистким містком
Із віт від мене зовсім недалечко.

Ось зайчик умивається в росі
Та дивиться, чи все навкруг безпечно.
І знають оці мешканці усі,
Що ліс – їхня домівка, безперечно.

Тож, бережімо ліс, цей храм життя,
Оці дуби, берізоньки веселі,

Бо він – то наше спільне майбуття,
Всього живого лагідна оселя!

Барбарис

Довкола осінь, ранньо— й пізньотемна,
Вже погасила скрізь свої вогні.
Пташки повідлітали недаремно –
Такі похмуро-темні нині дні.

Але маленький кущик барбарису
Яріє листям з плетива кайми.
То осінь малювала! Кожну риску
Осипала гарячими слізьми.

Вгорі заплакала й зоря вечірня,
Рожева, як і теплої пори,
Над хмарами, немов високогірна!
І зайнялись вогнями явори.

Душа співає радості осанну!
Не згасне світло у осінній тьмі,
І барбарису вогнище рум’яне,
І полум’яне серце, і самі

Багрянці сходу й заходу гарячі,
Що не підвладні холоду ніяк.
Хоча сльота і мрякою заплаче,
Та все вогнисте – то життя маяк!

Вже пізня осінь погасила ватри.
За барвою одержав перший приз
В декорі темно-сірого театру
Малиново-червоний барбарис!

Бори під Острогом

Сосновий бір Острожчини – як море,
Що вже давно плеснуло з берегів
І розлилось смарагдом неозоро
Поміж ясних березових гаїв.

Зимою – між снігів, що мов оправа
Вічнозелених безконечних хвиль.
Це ж Рівненщини і краса, і слава,
І особливий незрівнянний стиль.

Під соснами притрушений травою
Пісок, неначе на морському дні.
Виношу з лісу часто із собою,
Як скарб, ще не написані пісні.

А сосни височіють так, неначе
То щогли велетенських кораблів!
Ліси, ліси! Ви нас усіх пробачте,
Бо ж хтось сокиру принести посмів

Вам на біду та й людям не на щастя:
Всі ж летимо на кораблі "Земля"!
І нам його уберегти удасться,
Як знатимем, що ми одна сім’я:

І дерево, і квітка, і людина,
Амеб родина в крапельці води,
Верба у лузі, в березі калина.
Тож сосну на узліссі посади!

Світ рослин

Ми в древнім краї ліліпутів.
Ось папороть, плаун, хвощі –
Їм велетнями вже не бути,
Хоч поливають їх дощі.

Колись же, на світанку ери
Життя на матінці Землі,
Були дерева-піонери,
Гіганти, а тепер малі

Ростуть собі попід кущами
Та сіють спори, як колись.
Не затоптати їх ногами –
Гаметами вони злились

І виростили спорофіти
Та спороносні колоски.
Тепер рослини ці – як діти,
На рідкість мудрі малюки.

Могутніх предків настанови
Для них – святиня повсякчас.
І хоч вони малі, як гноми,
Та дорогі ж які для нас!

Ці вищі спорові рослини –
Джерела кисню для людини!

Вдячність

Підняла з-під кущика дволисник,
Що край клумби зірваний упав,
І в посудину з водою, в мисник,
Я поставила не для забав.

Може, знайда за якусь-то днину
Відживеться – посаджу тоді
У земельку стебельце-дитину,
Як корінчик пустить у воді.

А на ранок бачу – що за диво! –
Квітконос піднявся з-під листків!
Посміхалося маля щасливе
Квіточкою вдячною без слів.

Я до клумби – і вона квітчаста!
Що ж, таке трапляється не часто.

ЖИТТЯ ЛЮДСЬКЕ СЕРЕД ПУСТЕЛЬ КОСМІЧНИХ

Кольорова казка

Кружля метелик біля хризантеми.
Сам білий, а вона як сонця схід!
Отак розпочинаю я поему
Про наш барвистий кольоровий світ.

І Блакить
Живе в небесній сині королева –
Володарка всього блакитного.
До її послуг замок кришталевий
І фарби всіх відтінків синього.

Бо тільки синім володіє пані,
Ясну блакить малює на світанні.
А вдень світлішає небесна баня –
Вже не така, яка була зарані.

Художниці ж турбот іще доволі:
Налити синню волошки у полі,
Пофарбувати цвіт дзвіночків синім,
Покрапати на незабудки милі.

А квіти, які звуться "синє небо"?
Для них ледь-ледь темнішу барву треба.
Нехай плетуться, прагнуть високості –
До королеви завітають в гості.

Палац небесний спуститься низенько,
І королева – синьоцвіту ненька –
Вже пестить квіти ніжною рукою –
Здається ж, вітрові нема спокою!

Ось і в Марійки сині оченята,
І в Петрика – як волошкове свято.
Мов крапельки небесної блакиті,
Всіх веселять у кольоровім світі!

А в королеви вистача роботи –
Пофарбувати волошковим води,
Щоб струмували у відтінках сині
На радість квітам, звірам і людині!

II Рожеве
Де сонечко вкладається поспати,
Червона барва – йому рідна мати.
Щоранку сонце світиться рожево –
Цілує його ненька-королева.

І розсипає світлі променятка,
І рум’яніють щічки у дитятка,

Що спить іще і бачить милі сни –
Рожево-ніжні у малят вони.

III Смарагдове

Весна дарує щедро зелень світу
І залишає все це потім літу:
Смарагдами виблискує трава,
І для дерев ця барва не нова.

Тож зелень розливається, як море,
Виблискує на сонці неозоро!

У кожному зеленому листочку,
У хлорофілом звитому віночку
Для атмосфери кисню є доволі –
В садах, лісах і у широкім полі!

Отож, без зелені немає цвіту.
Хвала ж смарагдовим весні і літу!

IV Золотаве

Настане осінь, і смарагд отави
Вбирає в себе барви золотаві.
Жовтіє листя, сиплеться додолу,
Все золотаве – ген, до видноколу!

Не тільки осінь золотом багата,
Й весна повсюдно сипала дукати.

То золотіли скрізь поміж травою
Кульбабки золотою головою.
І сонечко над нами золоте.
Під ним усе зростає і цвіте!

V Про решту барв
Завершимо поему загадково,
Щоб пізнавали світ ви знову й знову.

Тож до веселки помандруймо, друзі,
Що в різнотрав’я хилиться у лузі.
Про барви знає все вона, щаслива:
Чому є фіолетовим чорнило,

Чому чорніють скопані грядки
Й чому біліють взимку на святки.
У таємницю кольорових див
Отой метелик білий нас завів,

Кружляючи довкола хризантеми
Ще на початку нашої поеми.

Прадавні коди

Життя людське серед пустель космічних,
Між темряви і зоряних вогнів,
Здається світлим зернятком пшеничним,
В якому код майбутніх наших днів.

Та тільки як його розшифрувати,
Щоби пізнать правічну таїну?
Моря, ліси, поля, степи, Карпати
Задумою до серця пригорну

І зрозумію, що прадавні коди
На теренах праматінки землі –
Це гени українського народу,
Які не загубилися в імлі!

Тутанхамон
Броварчанину Вадиму

Не відаєш, що ти – Тутанхамон,
Правитель Стародавнього Єгипту!
Для нього ти син Бога і закон,
Та відродився в нас на диво світу.

Загинув же у зовсім юнім віці –
У десять літ вже фараоном був!
Одружений з дочкою Нефертіті,
А нині ти усе оте забув.

Звичайний хлопець, учиться у школі,
А погляд дуже владний з-поміж вій,
Немов гіпнотизує мимоволі.
В поставі гідність, гордість, супокій.

Ось він собі, за звичаєм хлопчачим,
Біжить з м’ячем і грає у футбол –
Так плечі розправляє він, неначе
Йому накинув мантію Атон.

Тутанхамон! Під маскою в гробниці
Він зник із-поміж золота, як тінь.
Не знаю, чи тобі, буває, сниться
Котресь із фараонських повелінь?

Ось радники схилилися в поклоні,
Чекають на накази повсякчас.
Матуся Нефертіті щедро доні
Дарує щонайкращу із прикрас.

Богиня Бастет у подобі кішки
Сидить на позолоченім стільці.
Ти налягав на ногу, але пішки
Любив гуляти, плавав у ріці

Найбільшій в світі – ну, звичайно, Нілі,
А Анхесенамон плела вінки –
Твоя дружина між лілеї білі
Вплітала незабудки залюбки.

Одну знайшли в твоєму саркофазі
Між розсипів найкращих із прикрас,
І всім тоді подумалось на разі:
Над справжнім цвітом, ні, не владен час!

І над любов'ю він не владарює.
Бач, Анхесенамон – немов дитя!
Ніщо на світі не минає всує,
Ніщо не гине в світі без пуття!

Тутенхамон – о, юний фараон!
А поряд квітка Анхесенамон.

Сльоза Чураївни

Рожевий дощ ранкової зорі
За хмарами в подаленілім небі
З краплинкою у чайки на крилі,
Сльозою – даниною світлій Гебі.

Яка картина обрисів і барв!
Шатро іще не баченої зливи –
Немов рожева тінь розквітлих мальв
І берега високого обриви.

Бузкові відблиски високих хвиль,
І захід сонця за морською даллю,
Малюнка неаполітанський стиль,
Ще й блискавки – розплавленою сталлю!

Палахкотить малиново гроза,
Жахаючи чаїне царство моря!
Веселкою розмаяна яса
Зринає без веселощів чи горя.

В людському серці пристрасті земні,
Уся краса матусі України,
Смарагди і румянці запашні,
Як у поезії Костенко Ліни,

В поемі про Марусині пісні,
Про творчість українки-полтавчанки.
Її село, неначе уві сні,
В малюнку неба грозового ранку.

Подаленіла в травах череда,
Опалами рясніють світлі роси.
Співає Чураївна молода,
Звиваючи віночком довгі коси.

Співає про славетних козаків,
Про славного їх батька Дорошенка.
І досі береже той щирий спів
У самім серці Україна-ненька!

До світу поза обрієм гроза,
А України врода – наче мрія!
Це море, як Марусина сльоза,
Горить-ряхтить, ніколи не зміліє!

Шевченкові краї

Цвітуть незабудки в козацькім краю понад Россю,
А хвиля сріблясta, неначе лебідка, зліта.
Цей край у житах, у вінках золотого колосся
Всіх юністю вабить, хоча й проминають літа.

Шевченка сліди поміж трав, мов краплиночки сонця!
Кирилівка, Моринці, дуб, де малюнки ховав.
А небо таке ж, і хмаринка пливе, наче сон, ця,
І берег над Россю – розкоші квітучих отав!

Я чуюся птахом. Ось руки – широке розкрилля,
А синява неба над Россю глибинно густа!
Тут погляди сяють, тут людність – як птаха стокрила!
Здолає усе, бо козацький цей край неспроста!

Тут Корсунь горів, він палав аж до неба стіною,
І військо Богдана ішло визволять земляків.
Тож Різаний Яр – оберіг незабутнього бою.
Ровів не зрівняли потоки минулих віків.

Та Корсунь постав із пожарів, як Фенікс крилатий.
Кипіла ріка у котлах кам’яних берегів!
А далі пісок, ще за ним – чорноземи багаті.
Потік росьовий не змінився з тих пір, не змілів.

В гранітах нуртує, у піну пірна леопардом,
Аж ген спочиває у тінях високих беріз.
І знову в тисках кам’яних африканським гепардом
Зринає і падає іскрами радісних сліз!

Довкола священна земля у садах і дібровах,
Немов самоцвіт біля стрічки красуні-ріки.

Таке Понадросся, рум’яне, ясне, чорноброве,
В нім долі людські – край Росі повноводі струмки!

Шевченківський край, де історії світлі джерела!
Прозора вода у Росі, наче, справді, сльоза.
Кружляє над лісом, мов спогад легенди, орел, а
На кінчиках трав у лугах розцвітає роса!

Острозька академія

Острозька академія! О, диво:
Воскресла пам’ять глибини століть!
І я стою, зворушена, щаслива,
Сльозинку змахуючи мимохідь.

Яка будівля – гарна, ґонорова!
Яка у ній бездонна таїна!
Стократно відчуваю силу слова:
Тут правив мир – все рушила війна!

Ховалися тоді у підземелля –
Вони, як кажуть, в кілька ярусів!
Та чи могла порятувать оселя,
Що наче корабель без парусів?

Тут прихистили, мабуть, найцінніше
Монахи: книги – мудрості овид.
За ці скарби що може бути більше?
Спускаємось під землю. Міцність плит

Вражає і вселяє нам надію,
Що предковічні збереглись скарби.
Тож мудрість предків і для нас зоріє,
Історії величної карби!

Храм академії, святі ікони.
Молитва відкриває небеса!
Коли лунають споконвічні дзвони,
Минуле тут неначе воскреса.

Ось Сагайдачний, України слава,
Смотрицький, знаменитий граматист,
Та Наливайки – мови вчили, право,
І кожен з них відкрив талант свій, хист

У стінах цих, де мудра книгозбірня,
Де чулись настанови вчителів.
Хоч, може, в них була і думка спірна,
Та пошук тут, як вогнище, горів!

Минулось лихо вікової смути,
І знову академія жива.
Тож віримо, що їй тут вічно бути!
Вона прадавня, і вона нова!

Хронометр весни

Мірилом часу з безлічі секунд
У сяйві золотого надвечір’я
Він випірнув із тисячі облуд
І запалив нове ясне сузір’я.

А був то ніжний яблуневий цвіт,
Сріблясто скрізь розсипався, як зорі!
Гірляндами яскрився серед віт
В ефірно-часовім бездоннім морі,

За вітром плив, минаючи віки!
Щаслива мить зринала поза часом.

На кронах яблунь весняні вінки!
Над ними пролітали ми з Пегасом.

А якось у краю календарів,
Куди зібралися роки і дати,
Розсипали поезії посів,
А урожай не встигли ще зібрати.

Пегас спішив між яблунь до ріки,
Де час летів потужною стрілою.
Зірчасто розцвітали маяки
Потоків, що відомі глибиною.

У річці часу місяць кораблем.
У квітах мріли корабельні реї.
Фантаст-письменник, незрівнянний Лем,
Спиняв і зачаровував бореї.

А ми уже у часу на крилі
Пливли на незвичайнім кораблі!

Географічне диво

Феєрверк – географічне диво,
Барвоцвіт таємний уночі!
І на мить усі стають щасливі,
Мов від щастя в нього є ключі!

В другому столітті у Китаї
Феєрверком заяскрів бамбук,
Зрубаний в бамбуковому гаї.
Вибухнув у полум’ї! Той звук

Мав відводить пошесті і голод,
І стихійні лиха, неврожай,
Посеред весни раптовий холод.
Феєрверк, всі біди нажахай!

І горів бамбук, а в нім селітра,
Деревне вугілля зазвичай
Та ще сірка, що вогнем розквітла,
Відганяли демонів! Стрічай

Щедрі дні при добрім урожаї!
Епідемії пощезли враз!
Феєрверк лиху біду жахає
Й постає найкращою з окрас!

Марко Поло диво попідхмарне
У Європу землякам приніс.
Знаємо, що це було не марно!
Тож вогнистий попідхмарний ліс

Поставав щасливим знаком Божим,
Як благословення навіки!
Вірилось, що біди переможем!
Вогники у небі – маяки

Щастя, благодаті і удачі,
Вірності, любові, доброти!
Розквітає райський сад неначе,
Як далекі зоряні світи!

Зорепад той, що летить на щастя,
Вісник ще й славетних перемог!
Все задумане, напевне, вдасться,
Збудемося суму і тривог!

Осипають цвіт троянди саду
І зринають знову зусібіч.
Розсипає феєрверк відраду
Протягом секунд – стрімких сторіч.

Із пелюстки визирає сонце
У веселці ніжній навкруги,
Виринає в голубім віконці
Озера, де з хмарок береги.

Осипаються тюльпани білі,
Стелиться рожевий портулак!
Спалахом сріблятся заметілі,
В багреці вітрильник, наче мак!

Мерехтять над ними зорепади.
Це мистецтво – феєрверка мить!
Для сердець знаходимо відраду
В сяйві, що назустріч нам летить!

ПЕРГАМЕНТ ВОД ОМАНЛИВО БЛАКИТНИЙ
Мертве море
Перлиною серед пустель розлогих,
Де сонце повну силу набира,
Між берегів солончаково-голих,
Це море наче з пекла визира.

Його глибини грязево-солоні,
Цілющі, наче вранішня роса.
Немов дитина в батьківській долоні,
На хвилях – неба синього краса!

Пергамент вод оманливо-блакитний,
Вітрило біле – давніх літ перо.

В поезії є свій закон несхитний:
Людських сердець прославити добро.

Тих, хто наповнили природну чашу
Сльозами щирими у давнину.
Біди ж людської страхітливу сажу
Закинуто у саму глибину!

Та, кажуть, висихає Мертве море,
Не б’ють джерела сліз сердечних ран.
Йорданію минає зло і горе.
Під небом квітне сонячний Амман!

Амман

Я до тебе прийду, як паломниця, знову,
Де хрестився Христос у священній воді.
О, Амман! У арабському світі обнова,
Що розквітла у мирі, любові, труді!

Виноградник на ґрунті червоно-шорсткому.
Для поливу розтануть у горах сніги!
У Аммані нема місця помислу злому,
Тут все добрі та світлі і люди, й боги.

Розквітає ірис – пелюстки-оксамити –
Край осель і доріг, у пустелях глухих,
Ожили, ніжним сонцем весняним
зігріті,
Де ще сніг у підгір’ях сховався, притих.

А верблюди скубуть собі першу травицю,
Запасають поживу на літо жарке,

Із струмків на узгір’ях п’ють чисту водицю
І вдихають повітря, від цвіту п’янке.

О, Аммане, столице Йорданського краю,
Що на горах у білім хітоні ряхтить!
Вітер з моря будівлі твої омиває.
Час в Йорданії – наче зупинена мить!

Жар-птиця Мертвого моря

На Мертвім морі ранок, мов жар-птиця,
Пливе по хвилях іскрами вогню,
Веселкою барвистою іскриться,
Здіймається в блакить, назустріч дню!

Бархани солі попід берегами
Всі барви відбивають водночас,
І ті пливуть у море разом з нами,
А берег сяє біло, як алмаз.

Удалині, край узбережжя, траса,
Вночі рухливих сповнена вогнів.
Попід горами море – як окраса,
Як справджений найкращий з-поміж снів!

Святкова п’ятниця

Прокинувся вогненний змій, і вечір
Яскравою зорею запалав.
Позолотивши гір далеких плечі,
Звір кинувся у Мертве море вплав.

І запалив оці тремтливі свічі
Довкруж басейну, біля мушмули,

Що обвивають, наче стріли, двічі
Наїдками заставлені столи.

Зернистий плов, гранати, апельсини
І винограду ґрона запашні.
Таке буває, звісно, не щоднини –
Щоп’ятниці, сказали так мені.

Бо за Кораном п’ятниця священна –
Святковий день, вечеря гомінка!
Смакує виноград? Тоді іще на,
Не забідніє щедрості рука.

А танцівниця в золоті браслетів
Звивається у проміжках столів.
Волосся хвиля водоспадом злетів
Виразніша від різномовних слів.

Прозоре покривало відхилила
І посміхнулась, кличучи в танок.
О, східна музика – велика сила
Під срібним сяйвом лагідних зірок!

Всіх радує вечірня прохолода –
То дихає пустеля в темноті, –
І дівчини, що так танцює, врода,
І як бряжчать браслети золоті.

Димить кальян, а музика іскриста
Вже багатьох привабила в танок,
І танцювали, скільки стало хисту,
У жриці танцю беручи урок.

А поряд хлюпотіло Мертве море.
Та хоч вода у ньому і гірка,
Під місяцем у цю вечірню пору
Медово грала хвиля гомінка!